TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2010. gada 15. aprīlī*

Lieta C-511/08

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Bundesgerichtshof* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2008. gada 1. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2008. gada 25. novembrī, tiesvedībā

Handelsgesellschaft Heinrich Heine GmbH

pret

Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši K. Toadere [*C. Toader*] (referente), K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], P. Kūris un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*],

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],
sekretāre R. Šereša [*R. Şereş*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 29. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV* vārdā — K. Hāse [*K. Haase*], *Rechtsanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā — M. Lumma [*M. Lumma*] un S. Unceitiga [*S. Unzeitig*], pārstāvji,

— Spānijas valdības vārdā — H. Rodrigess Karkamo [*J. Rodríguez Cárcamo*], pārstāvis,

— Austrijas valdības vārdā — K. Pezendorfere [*C. Pesendorfer*], pārstāve,

— Portugāles valdības vārdā — L. Inešs Fernandišs [*L. Inez Fernandes*] un H. Almeida [*H. Almeida*], pārstāvji,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — V. Vilss [*W. Wils*] un H. Krēmers [*H. Krämer*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2010. gada 28. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 20. maija Direktīvas 97/7/EK par patērētāju aizsardzību saistībā ar distances līgumiem (OV L 144, 19. lpp.) 6. panta 1. punkta pirmās daļas otrā teikuma un 2. punkta interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Handelsgesellschaft Heinrich Heine GmbH* (turpmāk tekstā — "*Handelsgesellschaft Heinrich Heine*") un *Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV* (turpmāk tekstā — "*Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen*") par to, ka distances līgumos atteikuma gadījumā preču piegādes izmaksas tiek iekasētas no patērētājiem.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

3 Direktīvas 97/7 ceturtajā apsvērumā ir paredzēts:

"tā kā jaunu tehnoloģiju ieviešana pavairo iespējas, kā patērētāji var iegūt informāciju par piedāvājumiem visā Kopienas teritorijā un izdarīt pasūtījumus; tā kā dažas dalībvalstis jau ir veikušas dažādus pasākumus, lai aizsargātu patērētājus attiecībā uz tālpārdošanu, kam ir bijusi kaitīga ietekme uz iekšējā tirgus uzņēmumu savstarpējo konkurenci; tā kā tādēļ Kopienas līmenī jāievieš kopīgu noteikumu minimums šajā jomā".

4 Direktīvas 97/7 četrpadsmitais apsvērums ir formulēts šādi:

"tā kā patērētājam *faktiski* nav iespēju apskatīt izstrādājumu vai pārliecināties par sniegtā pakalpojuma raksturu pirms līguma noslēgšanas; tā kā būtu jāparedz tiesības atteikties no līguma, ja vien šajā direktīvā nav norādīts citādi; tā kā, ja šīs tiesības nav tikai formālas, izmaksas, ja patērētājam tādas rodas, izmantojot atteikuma tiesības, ir jāierobežo ar preču atpakaļ nosūtīšanas tiešajām izmaksām; tā kā šīs atteikuma tiesības neierobežo valstu tiesību aktos paredzētās patērētāju tiesības, jo īpaši attiecībā uz bojātu izstrādājumu vai pakalpojumu saņemšanu vai uz tādu izstrādājumu un

pakalpojumu saņemšanu, kas neatbilst piedāvājumā dotajam šādu izstrādājumu vai pakalpojumu aprakstam; tā kā dalībvalstis nosaka pārējos nosacījumus un pasākumus, ievērojot atteikuma tiesību izmantošanu".

5 Šīs direktīvas 4. panta ar virsrakstu "Iepriekšēja informācija" 1. punktā ir paredzēts:

"Pirms tiek noslēgts jebkāds līgums no attāluma, patērētājam savlaicīgi sniedz šādu informāciju:

[..]

c) preču vai pakalpojumu cena, ieskaitot visus nodokļus;

d) atsevišķos gadījumos — piegādes izmaksas;

[..]."

6 Šīs pašas direktīvas 6. panta ar virsrakstu "Atteikuma tiesības" 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Attiecībā uz jebkuru no attāluma noslēgtu līgumu patērētājam ir vismaz septiņu darba dienu termiņš, kura laikā viņš, nemaksājot sodu un nesniedzot nekādu pamatojumu, var atteikties no šā līguma. Vienīgā maksa, ko var prasīt no patērētāja, ja viņš izmanto atteikuma tiesības [saistībā ar viņa atteikuma tiesību izmantošanu], ir preču atpakaļ nosūtīšanas tiešās izmaksas.

[..]

2. Ja patērētājs saskaņā ar šo pantu izmanto atteikuma tiesības, piegādātāja pienākums ir bez atlīdzības atmaksāt patērētāja samaksātās summas. Vienīgā maksa, ko var prasīt no patērētāja, ja viņš izmanto atteikuma tiesības, ir preču atpakaļ nosūtīšanas tiešās izmaksas. Šāds atlīdzinājums ir jārealizē iespējami īsā laikā un jebkurā gadījumā — 30 dienu laikā."

7 Minētās direktīvas 14. pantā ar virsrakstu "Noteikums par minimumu" ir noteikts:

"Dalībvalstis var ieviest vai saglabāt stingrākus [EK] Līgumam atbilstīgus noteikumus jomā, uz ko attiecas šī direktīva, lai nodrošinātu augstāku patērētāja aizsardzības līmeni. Šādi noteikumi vajadzības gadījumā vispārējās interesēs un saskaņā ar Līgumu ietver aizliegumu par konkrētu preču vai pakalpojumu, jo īpaši medikamentu, laišanu tirgū šo valstu teritorijā ar distances līgumu starpniecību."

Valsts tiesiskais regulējums

8 Vācijas Likuma par prasībām aizliegt veikt prettiesiskas darbības patērētāju tiesību un citās jomās (*Gesetz über Unterlassungsklagen bei Verbraucherrechts- und anderen Verstößen*) 2. pantā ir paredzēts:

"1. Pret ikvienu personu, kas pārkāpj normas, kas paredzētas, lai aizsargātu patērētājus (Likumi par patērētāju aizsardzību), izņemot vispārējo tirdzniecības noteikumu piemērošanu, var celt prasību par izbeigšanu patērētāju aizsardzības interesēs. Ja pārkāpumus, kas izdarīti komercuzņēmumā, izraisījis darbinieks vai pilnvarots pārstāvis, prasība par izbeigšanu ir pamatota arī pret uzņēmuma īpašnieku.

2. Šīs normas izpratnē ar "Likumiem par patērētāju aizsardzību" it īpaši jāsaprot:

1) Civilkodeksa [*Bürgerliches Gesetzbuch*, turpmāk tekstā — "*BGB*"] normas, kas piemērojamas [..] distances līgumiem starp profesionāli un patērētāju [..]

[..]."

9 *BGB* 312.d panta ar virsrakstu "Atteikuma tiesības un tiesības atgriezt preci distances līguma gadījumā" 1. punktā ir noteikts:

"Distances līguma noslēgšanas gadījumā patērētājam ir 355. pantā noteiktās atteikuma tiesības. Līguma par preču piegādi gadījumā patērētājam atteikuma tiesību vietā var piešķirt 356. pantā noteiktās tiesības atgriezt preci."

10 Saskaņā ar *BGB* 346. pantu ar virsrakstu "Līguma atcelšanas sekas":

"1. Ja kāda no līguma pusēm līgumā rezervējusi sev tiesības atkāpties no līguma vai šādas tiesības tai paredzētas likumā, tad atkāpšanās no līguma gadījumā tai ir jāatgriež saņemtais izpildījums un jāizdod gūtais labums.

2. Atgriešanas vai izdošanas vietā parādniekam ir jāsniedz vērtības atlīdzība šādos gadījumos:

1) ja atgriešana vai izdošana pēc ieguvuma rakstura ir izslēgta;

2) tas saņemto lietu ir nolietojis, atsavinājis, apgrūtinājis, pārstrādājis vai pārveidojis;

3) saņemtās lietas vērtība ir samazinājusies vai tā ir pilnīgi sabojāta; šeit netiek ņemts vērā lietas vērtības samazinājums, kas radies noteikumiem atbilstošas lietošanas rezultātā.

Ja līgumā ir paredzēts pretizpildījums, tad, aprēķinot atlīdzināmo vērtības starpību, tas jāņem vērā; ja ir jāatlīdzina vērtības starpība no aizdevuma gūtajām priekšrocībām, tad ir iespēja pierādīt, ka šo gūto priekšrocību vērtība ir bijusi mazāka.

3. Pienākums atlīdzināt vērtību nepastāv:

1) ja neatbilstība, kā dēļ tikušas izmantotas tiesības atkāpties no līguma, ir kļuvusi redzama tikai lietas pārstrādes vai pārveidošanas brīdī,

2) vai, ciktāl kreditoram ir jāuzņemas atbildība par lietas vērtības samazināšanos vai tās pilnīgu sabojāšanu, ja attiecīgā neatbilstība būtu radusies arī pie kreditora;

3) ja likumā paredzētu līguma atcelšanas tiesību gadījumā lietas vērtības samazināšanās vai tās pilnīga sabojāšanās ir iestājusies pie personas, kam šīs tiesības ir piešķirtas, lai gan tā ir ievērojusi tādu pašu rūpību, kādu tā parasti ievēro, veicot savus darījumus.

Paliekoša iedzīvošanās ir jāatlīdzina."

11 *BGB* 347. panta ar virsrakstu "Izmantošana pēc atkāpšanās" 2. punktā ir noteikts:

"Ja parādnieks atdod priekšmetu, ja tas atdod samaksāto naudas summu vai pienākums atdot šādu naudas summu ir izslēgts ar 346. panta 3. punkta 1) vai 2) apakšpunktu, tiek atlīdzināti viņam radušies nepieciešamie izdevumi. Visi citi izdevumi ir jāatlīdzina, ja tie veicina kreditora iedzīvošanos."

12 *BGB* 355. panta ar virsrakstu "Atteikuma tiesības ar patērētājiem noslēgtu līgumu gadījumā" 1. punktā ir noteikts:

"Ja likumā patērētājam ir piešķirtas atteikuma tiesības saskaņā ar šo pantu, viņam vairs nav saistoša viņa izteiktā griba noslēgt līgumu, ja viņš no tās ir atteicies noteiktajā termiņā. Atteikums nav jāpamato, un tas ir jāpaziņo uzņēmumam rakstiski vai, divu nedēļu laikā nosūtot preci atpakaļ; termiņš ir ievērots, ja prece ir izsūtīta pirms termiņa beigām."

13 *BGB* 356. panta ar virsrakstu "Atgriešanas tiesības līgumos, ko noslēguši patērētāji" 1. punktā ir paredzēts:

"Ciktāl tas tieši atļauts tiesību aktos, tiktāl 355. pantā paredzētās atteikuma tiesības līgumā var tikt aizstātas ar neierobežotām tiesībām atgriezt preci, ja līgums noslēgts, pamatojoties uz pārdošanas prospektu. To priekšnoteikumi ir šādi:

1) pārdošanas prospekts ietver skaidru informāciju par atgriešanas tiesībām;

2) patērētājs ir varējis saņemt detalizētu informāciju bez profesionāļa starpniecības, un

3) patērētājs rakstveidā ir piekritis atgriešanas tiesībām."

14 *BGB* 357. pants ar virsrakstu "Atteikuma un preces atdošanas juridiskās sekas" ir formulēts šādi:

"1. Atteikuma un preces atdošanas tiesībām atbilstoši piemēro likumā noteikto tiesību uz atkāpšanos noteikumus, ja vien nav paredzēts citādi. 286. panta 3. punktu atbilstoši piemēro šajā pantā noteiktajam pienākumam atgriezt maksājumus; tajā noteiktais termiņš sākas no brīža, kad patērētājs ir paziņojis par atteikumu vai preces atdošanu. Turklāt attiecībā uz patērētāja atlīdzināšanas pienākumu termiņš sākas no brīža, kad patērētājs ir nosūtījis attiecīgo paziņojumu, bet attiecībā uz uzņēmuma atlīdzināšanas pienākumu termiņš sākas no brīža, kad uzņēmums ir saņēmis attiecīgo paziņojumu.

[..]

3. Atkāpjoties no 346. panta 2. punkta pirmā teikuma 3) apakšpunkta, patērētājam ir jāatlīdzina preces vērtības starpība saistībā ar tās samazināšanos, kas radusies

noteikumiem atbilstošas preces lietošanas dēļ, ja, vēlākais, līguma noslēgšanas brīdī patērētājs ir rakstiski informēts par šādām juridiskajām sekām un iespēju izvairīties no tām. Šis nosacījums nav spēkā, ja vērtības samazinājums ir radies tikai preces pārbaudes rezultātā. 346. panta 3. punkta pirmā teikuma 3) apakšpunktu nepiemēro, ja patērētājs ir pienācīgi informēts par savām atteikuma tiesībām vai uzzinājis par tām citā veidā.

4. Iepriekš minētajos punktos pušu tiesības ir paredzētas izsmeļoši."

15 *BGB* 448. panta ar virsrakstu "Piegādes izmaksas un tām pielīdzināmas izmaksas" 1. punktā ir noteikts:

"1. Pārdevējs sedz lietas atgriešanas izmaksas, pircējs — lietas saņemšanas izmaksas, kā arī izmaksas, kas saistītas ar lietas nosūtīšanas izmaksām uz vietu, kura nav izpildes vieta."

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

16 *Handelsgesellschaft Heinrich Heine* ir sabiedrība, kas specializējusies tirdzniecībā pa pastu. Šīs sabiedrības vispārējos tirdzniecības noteikumos ir paredzēts, ka patērētājs sedz vienotu piegādes izmaksu likmi EUR 4,95 apmērā. Piegādātājs šo summu patur atteikuma gadījumā.

17 *Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen*, patērētāju organizācija, kas izveidota atbilstoši Vācijas tiesībām, pret *Handelsgesellschaft Heinrich Heine* ir cēlusi prasību izbeigt atteikuma gadījumā iekasēt no patērētājiem preču piegādes izmaksas.

18 Tiesa pirmajā instancē apmierināja *Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen* prasību.

19 Par šo spriedumu *Handelsgesellschaft Heinrich Heine* iesniegto apelācijas sūdzību noraidīja *Oberlandsgericht Karlsruhe* [Karlsrūes Augstākā reģionālā tiesa].

20 *Bundesgerichtshof*, izskatot *Handelsgesellschaft Heinrich Heine* "Revision" kārtībā iesniegto kasācijas sūdzību, konstatē, ka Vācijas tiesībās pircējam tieši nav paredzētas tiesības atteikuma gadījumā saņemt atpakaļ maksu par pasūtīto preču piegādi.

21 Tomēr, pēc šīs tiesas domām, ja Direktīva 97/7 būtu analizējama tādējādi, ka tā liedz iekasēt preču piegādes izmaksu iekasēšanu no patērētāja tā atteikuma gadījumā, atbilstošās *BGB* normas būtu jāinterpretē atbilstoši šai direktīvai tādējādi, ka tāpēc piegādātājam ir pienākums patērētājam atlīdzināt šādas izmaksas.

22 Tomēr iesniedzējtiesa uzskata, ka tā nevar pietiekami skaidri noteikt, kā interpretējama šī direktīva un, konkrētāk, tās 6. panta 1. un 2. punkts.

23 Šajā sakarā *Bundesgerichtshof* izvirza vairākus argumentus, kas varētu pamatot nostāju, ka direktīva neizslēdz tādu tiesisko regulējumu kā pamata prāvā apskatītais.

24 Tādējādi, pirmkārt, izteiciens "ja viņš izmanto atteikuma tiesības [saistībā ar viņa atteikuma tiesību izmantošanu]" ("infolge der Ausübung seines Widerrufsrechts"), kas ietverts Direktīvas 97/7 6. panta 1. punkta pirmās daļas otrā teikuma un 2. punkta otrā teikuma versijā vācu valodā, kas varētu likt domāt, ka šīs tiesību normas attiecas vienīgi uz izmaksām, ko izraisījusi atteikuma tiesību izmantošana, izslēdzot pirkuma piegādes izmaksas, kas jau bijušas veiktas atteikuma brīdī. Šīs direktīvas pārējo valodu versijas, it īpaši angļu un franču valodas versijas, varētu apstiprināt šādu interpretāciju.

25 Otrkārt, Direktīvas 97/7 6. panta 2. punkta pirmais teikums neizslēdzot, ka atteikuma gadījumā piegādātājs saņem kompensāciju par patērētāja izmantoto izpildījumu vērtību, ko pēc to rakstura nav iespējams atgriezt. Tādējādi minētajam pantam atbilstoši būtu atzīt, ka piegāde ir piegādātāja izpildījums, atbilstoši kuram patērētājam būtu jāatgriež aizstājēja vērtība atbilstoši piegādes izmaksām, un ka pienākums atlīdzināt piegādātājam ir attiecīgi samazināts.

26 Treškārt, neesot skaidrs, vai patērētāju aizsardzības mērķis, kas izteikts Direktīvas 97/7 preambulas četrpadsmitajā apsvērumā, tāpat nosaka piegādes izmaksu atlīdzināšanu. Faktiski arī parastā pirkumā patērētājam ir jāsedz izmaksas, kas saistītas ar viņa nonākšanu veikalā, neņemot vērā apstākli, ka, lai tur nokļūtu, patērētājam ir tam jāvelta arī nokļūšanas laiks.

27 Šādos apstākļos *Bundesgerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [..] Direktīvas 97/7 [..] 6. panta 1. punkta [pirmās daļas] otrā teikuma un 2. punkta normas ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tām netiek pieļauts valsts regulējums, atbilstoši kuram preču piegādes izmaksas liek segt patērētājam arī tad, ja patērētājs ir atteicies no līguma?"

Par prejudiciālo jautājumu

Tiesai iesniegtie apsvērumi

28 *Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen*, Spānijas, Austrijas un Portugāles valdības, kā arī Eiropas Kopienu Komisija uzskata, ka ar Direktīvas 97/7 6. panta normām pretrunā ir valsts tiesiskais regulējums, kas ļauj piegādātājam iekasēt preču piegādes izmaksas no patērētāja gadījumā, ja patērētājs izmanto savas atteikuma tiesības.

29 Vispirms vārdi "patērētāja samaksātās summas", kas ietverti Direktīvas 97/7 6. panta 2. punkta pirmajā teikumā, esot jāinterpretē plaši, ietverot visas summas, ko patērētājs samaksājis piegādātājam saistībā ar līguma izpildi, ietverot preču piegādes izmaksas.

30 Turpinot, minētās direktīvas 6. panta 1. un 2. punktā esot paredzēts, ka vienīgi tiešās preču atgriešanas izmaksas var iekasēt no patērētāja, kas izmanto savas atteikuma tiesības. Līdz ar to pārējās izmaksas, it īpaši izmaksas, kas saistītas ar preču piegādi, no patērētāja iekasēt nevarot.

31 Visbeidzot, patērētājam esot jāatlīdzina izmaksas, kas tam bijušas saistībā ar piegādātāja sniegtu papildpakalpojumu, tādu kā preču nosūtīšana, kas pēc tam, kad patērētājs atkāpies no līguma, nepasargā patērētāju no riska, kas saistīts ar praktisku neiespējamību paredzēt šādus riskus pirms distances līguma noslēgšanas.

32 Tam pretēji Vācijas valdība apgalvo, ka Direktīvas 97/7 6. panta 1. punkta pirmās daļas otrā teikuma un 2. punkta normas ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nav šķērslis tādam valsts tiesiskajam regulējumam, saskaņā ar kuru preču piegādes izmaksas jāuzņemas patērētājam arī tad, ja patērētājs ir atteicies no līguma.

33 Minētā valdība būtībā uzskata, ka Direktīva 97/7 neregulē piegādes izmaksu iekasēšanu patērētāja atteikuma gadījumā. Līdz ar to šādu izmaksu iekasēšana attiecoties "uz pārējiem nosacījumiem un pasākumiem, ievērojot atteikuma tiesību izmantošanu", kas ir jānosaka dalībvalstīm, kā tas ir paredzēts minētās direktīvas četrpadsmitajā apsvērumā.

34 Šī pati valdība uzskata, ka patērētāja "samaksāto summu" atlīdzināšana minētās direktīvas 6. panta 2. punkta pirmā teikuma izpratnē attiecas vienīgi uz pamata izpildījumu, proti, uz patērētāja samaksāto maksu.

35 Direktīvā 97/7 esot nošķirtas izmaksas, kas tiek iekasētas "tādēļ, ka izmantotas [saistībā ar atteikuma tiesību izmantošanu]", kas sekojot šo tiesību īstenošanai, un citas izmaksas, ko izraisījusi līguma noslēgšana vai izpilde. Šajā ziņā šīs direktīvas 6. panta 2. punkta otrajā teikumā esot paredzētas vienīgi izmaksas, kas seko pēc atteikuma tiesību izmantošanas, kamēr regulējums, kas piemērojams citām līgumā paredzētajām izmaksām, minētajā direktīvā nav saskaņots. Piegādes izmaksas rodoties pirms un neatkarīgi no atteikuma tiesību īstenošanas. Tādējādi to iekasēšanu regulējot katras dalībvalsts tiesības.

36 Attiecībā uz Direktīvas 97/7 6. panta mērķiem Vācijas valdība apgalvo, ka šajā pantā, protams, ir paredzēts kompensēt apgrūtinājumu, kas izriet no neiespējamības patērētājam pārbaudīt preci pirms līguma noslēgšanas. Tomēr šie mērķi neietver nekādu norādi, kas pieļautu pilnīgu līgumisko attiecību pārveidošanu.

37 Turklāt apstāklis, ka patērētājs sedz piegādes izmaksas, nevar to kavēt izmantot savas atteikuma tiesības. Faktiski, pirmkārt, par šādu izmaksu summu patērētājs esot informēts pirms līguma noslēgšanas. Otrkārt, lēmums izbeigt līgumu neesot atkarīgs no šādu izmaksu pastāvēšanas, jo tās jau ir segtas.

Tiesas atbilde

Ievada apsvērumi

38 Vispirms ir jāatgādina, ka no Direktīvas 97/7 ceturtā apsvēruma izriet, ka ar šo direktīvu ir paredzēts Eiropas Savienības līmenī ieviest kopīgu noteikumu minimumu distances līgumu jomā.

39 Konkrētāk, minētās direktīvas 6. panta 1. punkta pirmās daļas pirmajā teikumā patērētājiem ir piešķirtas atteikuma tiesības, ko tie var izmantot noteiktā termiņā, bez sankcijām un, nenorādot pamatojumu.

40 Attiecībā uz atteikuma juridiskajām sekām Direktīvas 97/7 6. panta 2. punkta pirmajā un otrajā teikumā ir paredzēts, ka "piegādātāja pienākums ir bez atlīdzības atmaksāt patērētāja samaksātās summas. Vienīgā maksa, ko var prasīt no patērētāja, ja viņš izmanto atteikuma tiesības [saistībā ar viņa atteikuma tiesību izmantošanu], ir preču atpakaļ nosūtīšanas tiešās izmaksas".

41 Tomēr no šīs direktīvas četrpadsmitā apsvēruma izriet, ka atteikuma juridisko seku saskaņošana nav pabeigta un tādējādi tieši dalībvalstīm ir "[jānosaka] pārēj[ie] nosacījum[i] un pasākum[i], ievērojot atteikuma tiesību izmantošanu".

Par izteiciena "patērētāja samaksātās summas" interpretāciju

42 Pamata tiesvedībā rodas jautājums par to, vai Direktīvas 97/7 6. panta 1. un 2. punkta piemērošanas joma ietver preču piegādes izmaksu iekasēšanu gadījumā, kad patērētājs izmanto savas atteikuma tiesības, vai arī, gluži pretēji, šī iekasēšana ir jānosaka dalībvalstīm.

43 Šajā sakarā ir svarīgi konstatēt, ka šīs direktīvas 6. panta 2. punkta pirmā teikuma formulējums patērētāja atteikuma gadījumā uzliek piegādātājam vispārīgu atlīdzināšanas

pienākumu, kas attiecas uz visām patērētāja saistībā ar līgumu samaksātajām summām, lai kāds arī nebūtu to samaksas iemesls.

44 Pretēji Vācijas valdības apgalvotajam ne no Direktīvas 97/7 6. panta normu formulējuma, ne no to vispārējās sistēmas neizriet, ka vārdi "samaksātās summas" ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nozīmē vienīgi patērētāja samaksāto cenu, izslēdzot viņam radušās izmaksas.

45 Faktiski Direktīvā 97/7 atbilstoši tās 4. pantam preces cena un piegādes izmaksas tiek nošķirtas vienīgi attiecībā uz informāciju, ko piegādātājs sniedz patērētājam pirms līguma noslēgšanas. Savukārt attiecībā uz atteikuma juridiskajām sekām šajā direktīvā šāda nošķiršana nav veikta un tādējādi ir aptvertas visas summas, ko patērētājs samaksājis piegādātājam.

46 Šādu interpretāciju tāpat apstiprina pats izteiciena "vienīgā maksa, ko var prasīt no patērētāja" formulējums, kas izmantots minētā 2. punkta otrajā teikumā, lai apzīmētu "preču atpakaļ nosūtīšanas tiešās izmaksas". Kā uzsvēris ģenerāladvokāts secinājumu 32. punktā, vārdi "vienīgā maksa" prasa sašaurinātu interpretāciju un piešķir šim izņēmumam izsmeļošu raksturu.

47 Līdz ar to no iepriekš minētā izriet, ka vārdi "patērētāja samaksātās summas", kas ietverti Direktīvas 97/7 6. panta 2. punkta pirmajā teikumā, attiecas uz visām summām, ko patērētājs samaksājis piegādātājam saistībā ar līgumu, ievērojot, kā interpretējams šīs direktīvas 6. panta 2. punkta otrais teikums.

Par izteiciena "ja viņš izmanto atteikuma tiesības [saistībā ar viņa atteikuma tiesību izmantošanu]" interpretāciju

48 Kā norādīts šī sprieduma 35. punktā, Vācijas valdība tāpat apgalvo, ka vārdi "ja viņš izmanto atteikuma tiesības [saistībā ar viņa atteikuma tiesību izmantošanu]", kas ietverti Direktīvas 97/7 6. panta 1. punkta pirmās daļas otrajā teikumā un 2. punkta otrajā teikumā, attiecas nevis uz visām no patērētāja iekasējamajām izmaksām, bet vienīgi uz tām izmaksām, kam ir saikne ar atteikuma tiesību izmantošanu. Tādējādi minētās normas regulējot vienīgi izmaksas, ko izraisījis atteikums.

49 Vispirms ir jākonstatē, ka noteiktu valodu versijās minētās direktīvas 6. panta 1. punkta pirmās daļas otro teikumu un 2. punkta otro teikumu var interpretēt vai nu tādējādi, ka tie attiecas tikai uz izmaksām pēc atteikuma tiesību izmantošanas un ir tās izraisītas, vai arī tādējādi, ka tie attiecas uz visām izmaksām, kas saistītas ar līguma noslēgšanu, izpildi vai izbeigšanu un ko var no patērētāja iekasēt gadījumā, ja tas izmanto savas atteikuma tiesības.

50 Kā uzsvēris ģenerāladvokāts secinājumu 41. punktā, pat ja Direktīvas 97/7 versijās vācu, angļu un franču valodā izmantoti attiecīgi vārdi "infolge", "because of" un "ne raison de", šīs direktīvas pārējo valodu versijās, konkrētāk, spāņu un itāļu valodas versijās, nav izmantots līdzīgs izteiciens, bet vienīgi veikta atsauce uz patērētāju, kas izmanto savas atteikuma tiesības.

51 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai vajadzība vienādi interpretēt Savienības direktīvas nepieļauj, ka šaubu gadījumā noteikuma teksts tiktu uztverts izolēti, bet gan gluži pretēji prasa interpretēt un piemērot šo tekstu, ņemot vērā versijas citās oficiālajās valodās (šajā ziņā skat. 1998. gada 2. aprīļa spriedumu lietā C-296/95 *EMU Tabac* u.c., *Recueil*, I-1605. lpp., 36. punkts; 1998. gada 17. jūnija spriedumu lietā C-321/96 *Mecklenburg*,

Recueil, I-3809. lpp., 29. punkts; 2008. gada 20. novembra spriedumu lietā C-375/07 *Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading*, Krājums, I-8691. lpp., 46. punkts, kā arī 2009. gada 10. septembra spriedumu lietā C-199/08 *Eschig*, Krājums, I-8295. lpp., 54. punkts). Turklāt, ja Savienības tiesību normas teksts dažādu valodu versijās atšķiras, attiecīgā norma ir jāinterpretē saistībā ar tā tiesiskā regulējuma vispārējo sistēmu un mērķi, kurā šī norma ietilpst (skat. 2000. gada 9. marta spriedumu lietā C-437/97 *EKW* un *Wein & Co*, *Recueil*, I-1157. lpp., 42. punkts; 2007. gada 4. oktobra spriedumu lietā C-457/05 *Schutzverband der Spirituosen-Industrie*, Krājums, I-8075. lpp., 18. punkts, kā arī 2008. gada 9. oktobra spriedumu lietā C-239/07 *Sabatauskas* u.c., Krājums, I-7523. lpp., 39. punkts).

52 Jākonstatē, ka Direktīvas 97/7 6. panta 1. punkta pirmās daļas otrā teikuma un 2. punkta otrā teikuma interpretācija, saskaņā ar kuru šīs normas attiecas uz visām izmaksām, kas saistītas ar līguma noslēgšanu, izpildi vai izbeigšanu un ko var no patērētāja iekasēt gadījumā, ja tas izmanto savas atteikuma tiesības, atbilst šīs direktīvas vispārējai sistēmai un mērķim.

53 Faktiski, pirmkārt, šādu interpretāciju apstiprina apstāklis, ka pat to Direktīvas 97/7 valodu versijās, kurās tās 6. pantā izmantots izteiciens "ja [saistībā ar]" vai kāds cits līdzīgs izteiciens, šīs direktīvas četrpadsmitajā apsvērumā ir minētas izmaksas, kas rodas patērētājam, "izmantojot savas atteikuma tiesības". No tā izriet, ka pretēji Vācijas valdības apgalvotajam šīs direktīvas 6. panta 1. punkta pirmās daļas otrais teikums un 2. punkta otrais teikums attiecas uz visām ar līgumu saistītajām izmaksām, nevis tikai uz izmaksām, kas rodas pēc atteikuma tiesību izmantošanas un kas ir to izraisītas.

54 Otrkārt, kas attiecas uz Direktīvas 97/7 6. panta mērķi, ir jāuzsver, ka tās četrpadsmitajā apsvērumā ir noteikts, ka aizlieguma no patērētāja prasīt citādāku maksu nekā izmaksas, kas tieši izriet no preču atpakaļ nosūtīšanas, mērķis ir nodrošināt, lai

ar šo direktīvu garantētās atteikuma tiesības nebūtu "tikai formālas" (šajā ziņā skat. 2009. gada 3. septembra spriedumu lietā C-489/07 *Messner*, Krājums, I-7315. lpp., 19. punkts). Tā kā šīs direktīvas 6. panta mērķis tādējādi acīmredzami ir neatturēt patērētāju izmantot tā atteikuma tiesības, būtu pretēji minētajam mērķim interpretēt šo pantu tādējādi, ka tas dalībvalstīm neliedz atļaut, ka šāda atteikuma gadījumā piegādes izmaksas tiek iekasētas no šī patērētāja.

55 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka minētās direktīvas 6. panta 1. punkta pirmās daļas otrais teikums un 2. punkta otrais teikums piegādātājam no patērētāja tā atteikuma gadījumā ļauj iekasēt vienīgi preču atpakaļ nosūtīšanas tiešās izmaksas.

56 Ja patērētājam būtu jāsedz arī piegādes izmaksas, šāda iekasēšana, kas noteikti atturētu patērētāju izmantot savas atteikuma tiesības, būtu pretrunā pašam direktīvas 6. panta mērķim, kas atgādināts šī sprieduma 54. punktā.

57 Turklāt šāda iekasēšana pēc sava rakstura liktu apšaubīt līdzsvarotu risku sadalījumu starp līgumslēdzējām pusēm distances līgumos, liekot patērētājam segt visas izmaksas, kas saistītas ar preču transportēšanu.

58 Turklāt apstāklis, ka patērētājs par piegādes izmaksu summu ir ticis informēts pirms līguma noslēgšanas, nevar novērst preventīvo iedarbību, kāda šādu izmaksu iekasēšanai no patērētāja būtu attiecībā uz patērētāja atteikuma tiesību izmantošanu.

59 Ievērojot visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāsniedz atbilde, ka Direktīvas 97/7 6. panta 1. punkta pirmās daļas otrais teikums un 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir valsts tiesiskais regulējums, kas ļauj distances līguma gadījumā piegādātājam iekasēt preču piegādes izmaksas no patērētāja gadījumā, ja patērētājs izmanto savas atteikuma tiesības.

Par tiesāšanās izdevumiem

60 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 20. maija Direktīvas 97/7/EK par patērētāju aizsardzību saistībā ar distances līgumiem 6. panta 1. punkta pirmās daļas otrais teikums un 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir valsts tiesiskais regulējums, kas distances līguma gadījumā ļauj piegādātājam iekasēt preču piegādes izmaksas no patērētāja gadījumā, ja patērētājs izmanto savas atteikuma tiesības.

[Paraksti]